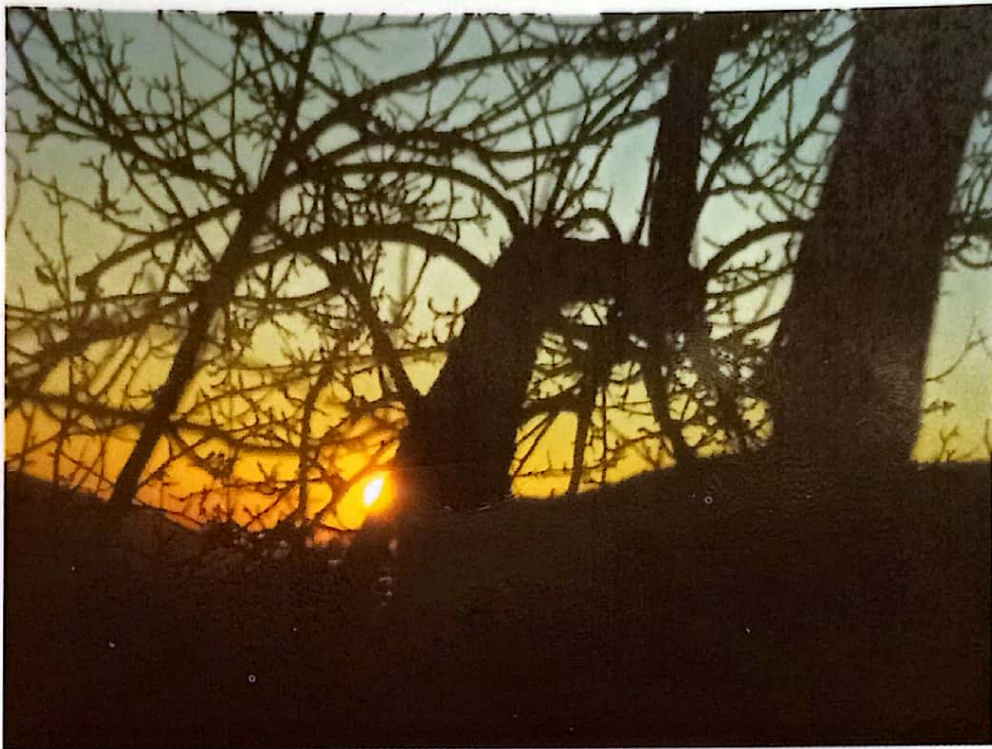

σπύρου πορτινού

πόντιος πιλάτος σαμνίτης

ΕΚΔΟΣΗ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ"

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΡΤΙΝΟΥ

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

έκδοση
"ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ"
λεβίδου 77, 145 63 κηφισιά, αθήνα

«... ίδε άγω υμίν Αυτόν έξω,
ίνα γνώτε ότι εν αυτώ,
ουδεμίαν αιτίαν ευρίσκω»

Ιωάν. 19: 4

Σαν εισαγωγή

Η ιστορία του λαού Ισραήλ από το ξεκίνημά της στις πεδιάδες της Ουρ, είναι χωρίς αμφιβολία δεμένη με την πορεία κάποιων λαών όπως οι Αιγύπτιοι, οι Φιλιισταίοι, τα ντόπια φύλλα της Παλαιστίνης. Αλλά και οι Μήδοι, οι Πέρσες, οι Άραβες.

Ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Επίγονοι, οι Μακκαβαίοι, οι Ρωμαίοι, αποτυπούνται στις σελίδες της Καινής Διαθήκης.

Συνήθειες, πολιτισμοί, καθημερινή ζωή, γλώσσα, ήθη και έθιμα, χρειάζονται τις δικές τους ερμηνείες. Και αιτιολογήσεις.

Προς την κατεύθυνση αυτή να πλησιάσει δηλαδή κανείς χρόνους, πρόσωπα και γεγονότα, υπάρχουν οι γνωστοί δυο τρόποι. Ο ένας που κινείται στα αυστηρά πλαίσια χρόνων και εποχών, που χωρίς να χρονογραφεί, ιστορεί ψυχρά. Ο Μέγας Αλέξανδρος γεννήθηκε, ανέβηκε στο θρόνο, έδωσε τις μάχες εις... το...

Και ο δεύτερος τρόπος, που δίνει τα ίδια πρόσωπα, παρακολουθώντας και αποτυπώνοντας τα ίδια γεγονότα, αλλά στον τύπο μιας διήγησης. Αφήγησης. Μυθιστορίας, όπου ένας φανταστικός διάλογος ερμηνεύει ένα συμβάν. Ένας

μονόλογος καλείται να δώσει μια εξήγηση σ' ένα ιστορικό περιστατικό.

Δεν θα επιχειρηθεί η σύγκριση των δύο μεθόδων. Ούτε θα παρατεθούν επιχειρήματα για την επιλογή μιας εκ των δύο. Δικαίωμα, η μέθοδος ιστορικής, χρονολογικής παράθεσης.

Καθιερωμένο και πλατιά ακολουθούμενο και το είδος της μυθιστορίας. Όταν δεν γίνονται εξωβιβλικές παραδοχές, αλλοιώσεις της ροής γεγονότων και παραποιήσεις των ιστορικών δεδομένων.

Η ιστορική μέθοδος μάλλον απευθύνεται στους λίγους. Χωρίς να είναι κουραστική, κάπου, κάποιους τους χρεώνει με μια, ας την πούμε, άνια.

Αντίθετα, η μυθιστορηματική απόδοση κινείται με άνεση, έχει μια αυθόρμητη ροή, δημιουργεί αλλαγή παραστάσεων. Δένεται με τα πρόσωπα. Δημιουργεί περιβάλλον. Ο αναγνώστης και ειδικά το παιδί, μπορεί να ενώσει στο νου του περιγραφές της Βίβλου που από μια πρώτη όψη, δεν έχουν άμεση συνέχεια.

Βέβαια τούτη η μέθοδος δεν είναι απαλλαγμένη από αδυναμίες. Ενίοτε, υπερβάσεις. Κάποτε, αυθαίρετες συνδέσεις. Πρόκειται για τμήματα που τα ενώνει η φιλολογική “άδεια”.

Ζητήθηκε η παρουσίαση μιας σειράς τέτοιων μυθιστοριών, πάνω πάντοτε κεντημένων, στον καμβά της Αγίας Γραφής. Και ανταποκριθήκαμε ύστερα από σκέψη, πρόθεση αγάπης και επιθυμία να βοηθηθούν κάποιοι να σκύψουν πάνω στη Βίβλο τους για να μελετήσουν, να ερευνήσουν, να παρακολουθήσουν τα δρώμενα.

Δύσκολη η δουλειά. Λεπτές οι ισορροπίες. Αλλά είναι νομίζουμε βέβαια η επιείκεια με την οποία θα διαβαστούν τούτα τα κείμενα.

Ο Θεός, μέσα από τις φιλολογικές τούτες παρουσιάσεις, ας δοξαστεί. Είναι ο πόθος, ο σκοπός και η προσευχή μας.

Σ.Ι.Π.

Του Πιλάτου

Νάταν οι θάλασσες νερό
Κι οι ωκεανοί σταγόνες
Θάτανε άπραγα λειψό
Κι αν διάβαιναν αιώνες
Να 'πλενες άυπνες νυχτιές
Τα χέρια σου απ' το Αίμα.
Της λίμνης βάψαν τις οχτιές
Αδίκιες και το ψέμα.
Τον άκουσες. Σου μίλησε.
Πανώρια η μορφή Του.
Τρικόρυφος δε λύγισε
Δεν λάγιασε η φωνή Του.
Σπαθί ο φόβος μη χαθεί
Της γης τ' αρχονταρίκι...
'Οποιος στη λάσπη θα σουρθει
Στ' αδέλφωμα, σκουλήκι.
Μια πόρτα στάθηκε ανοιχτή
Την έκλεισες ατός σου.
Λεκάνη μάλαμα, αργυρή
Στενή για το χαμό σου.
Της θύμησης διαβατικό...
'Ονειρα μύρια, πλάνα.
'Οποιος θα χάσει τον Χριστό
Μαζί, χάνει τα πάντα.

Σ.Ι.Π. - Ιούνιος 1999

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. “Φίλος του Καίσαρος”	σελ. 11
2. “Ηγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου”	σελ. 18
3. “Ὦν το αἶμα Πιλάτος ἐμίξεν”	σελ. 26
4. “Μηδέν σοί και τω δικαίω ἐκείνω”	σελ. 35
5. “Θέλεις θέσει την ευλογίαν
επί το ὄρος Γαριζίν”	σελ. 45

Η αγωνία ενός δυνατού.

Το αδιέξοδο ενός Κυβερνήτη.

Η αίσθηση του δίκαιου,

η ψυχρή λογική, το περιβάλλον, η γυναίκα του,
ωθούν προς την αναμενόμενη λύση.

Η περιφρόνηση για ένα λαό

και τους θρησκευτικούς οδηγούς του,

του θολώνει το νου.

Παράλληλα

με το Δράμα του Δικαίου,

το δράμα ενός λαού,

η τραγωδία μιας ηγεσίας,

η συμφορά του Πιλάτου.

“...φίλος του Καίσαρος” (Ιωάν. 19: 12)

Η Ρώμη γιορτάζει. Μια σειρά από ανώτατους αξιωματούχους, που αποστρατεύθηκαν μέσα στη χρονιά που πέρασε, θα πάρουν από το χέρι του Augustus (του Σεβαστού) το pilum. Τιμητική διάκριση τούτο το μικρό ασημένιο ακόντιο, που ο Σεβαστός το περνούσε από το κεφάλι του τιμώμενου και το άφηνε να κρεμαστεί από το γυαλιστερό πετσί του σε βαθύ κόκκινο χρώμα, ψηλά στο αριστερό του πόδι.

Η Σύγκλητος ολόκληρη. Με τα μαύρα ρούχα και την τήβεννο, οι Συγκλητικοί. Ο πρώτος της πόλης έφθασε με το άρμα του και πίσω του οι ευγενείς. Ακολούθησε ο ιερέας του Καπιτώλιου, όταν ακούστηκε η φωνή του διαλαλητή.

— Ο Φρούραρχος της Ρώμης. Ο Τέξτους Μάριος 'Ιταλός Σαβήριος Μάρους.

Ο Χιλίαρχος φάνηκε να προχωράει αργά, κουνώντας το κεφάλι του σε χαιρετισμό ευγένειας δεξιά και αριστερά! Όταν πέρασε μπροστά από τη Σύγκλητο έβγαλε με αργές κινήσεις σεβασμού το πολεμικό του κράνος και το έφερε με ευλάβεια στο ύψος της καρδιάς του.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Να ζει ο Ίταλους Μάρους, φώναζαν τα πλήθη.

Οι ιππείς που προηγούντο και εκείνοι πίσω από το πολεμικό άρμα που το σέρνανε έξη μαύρα άτια πολεμικά, σχημάτισαν ημικύκλιο και άφησαν το άρμα του Φρούραρχου και Διοικητή των Πραιτωριανών να περάσει και να πάρει τη θέση του δίπλα στο υπερυψωμένο ξύλινο βάθρο του Σεβαστού. Αλλά ήδη τα πλήθη στη μεγάλη λεωφόρο Ρωμύλου, είχαν αρχίσει να κραυγάζουν:

— Να ζει ο Σεβαστός.

— Δόξα εις τον Αύγουστο.

Όταν φάνηκε η πολεμική ίλη με τους ογδόντα ιππείς της φρουράς μπροστά με το βασιλικό λάβαρο, οι Συγκλητικοί έβγαλαν τις τηβέννους τους. Οι σαλπικτές άρχισαν να σαλπίζουν το πολεμικό:

— Η Ρώμη νικάει. Νικάει. Νικάει.

Τα τύμπανα του πολέμου χτύπαγαν βουερά. Ξεκούφαιναν. Και τα πλήθη αλάλαζαν.

— Αιώνια η Ρώμη. Να ζει ο Σεβαστός.

Εκείνος σοβαρός, έγειρε το κεφάλι στους Συγκλητικούς και κατέβηκε από το άρμα του ακριβώς μπροστά στον ιερέα.

— Η Ρώμη σε εμπιστεύεται.

— Η Ρώμη με τιμά. Και υπόσχομαι να την υπηρετήσω, είπε ο Αύγουστος.

“ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ”

Ο Φρούραρχος στάθηκε μπροστά και χαιρέτησε με υψωμένο το χέρι του.

— Χαίρε Σεβαστέ.

— Όλα έτοιμα Φρούραρχε Τέξτους Μάριε;

— Στις διαταγές του Σεβαστού.

— Ευχαριστώ. Ποιος είναι ο πρώτος;

— Ο Πόντιος, της οικογένειας των Σαμνιτών.

— Μπορούμε να αρχίσουμε λοιπόν; Όλα έτοιμα; Πόσοι θα πάρουν το πίλουμ;

— Τέσσερις, Σεβαστέ. Ο εκατόνταρχος Σέπτιμους Ακκουίλιους, θα δίνει στον Σεβαστό το πίλουμ.

Πλησίασε ο Πόντιος. Ψηλός, γεροδεμένος, μελαχρινός, μ' ένα βαθύ τραύμα στο μέτωπο.

— Πόντιε, γενναίε μου. Η Ρώμη σε τιμάει καθώς αξίζει σ' ένα πολέμαρχο. Σου κρεμάω το πίλουμ σε ένδειξη ευγνωμοσύνης.

— Πάντα στρατιώτης της Ρώμης και του Σεβαστού.

— Αν και το τραύμα σου στο μέτωπο από τους Πάρθους, είναι ανώτερη τιμή.

— Η ζωή μου ανήκει στη Ρώμη.

— Το βράδυ είσαι ο καλεσμένος μου με τη γυναίκα σου.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

Ο Πόντιος, πήγε πίσω από τον Χιλιάρχο Φρούραρχο.

— Ο επόμενος;

— Χιλιάρχος Φιλότους Νέρους Αλμπάνουμ.

— Ω, ο πιστός μου Νέρους, ο φόβος και ο τρόμος των Σαρδήνιων. Χαίρω για σένα Φιλότους.

— Η καλοσύνη του Σεβαστού. Ευχαριστώ τη Ρώμη για την τιμή.

— Ο επόμενος;

Ο Σεβαστός γύριζε στους κήπους του θερινού ανακτόρου με τον Συγκλητικό Φεβρόνιους, μ' ένα κύπελλο κρασί στο χέρι. Είχε τελειώσει το δείπνο και οι καλεσμένοι σχημάτιζαν κύκλους και μικρές συντροφίες.

— Και ποιος νομίζεις πως πρέπει να είναι ο έκτος ηγεμόνας αυτής της παραγμένης Ιουδαίας;

— Ο Σεβαστός δεν θα με βρει απροετοίμαστο. Μιλήσαμε και με τον φρούραρχο Τέξτους Μάριους.

— Και τι προτείνετε και οι δυο σας;

— Τον Πόντιο.

— Είσαστε η σκέψη μου. Και η επιθυμία μου.

— Η καλοσύνη του Σεβαστού. Να καλέσουμε τον

“Είμαστε έτοιμοι να ακούσουμε τις διαταγές του Σεβαστού”.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

Μάριο Τέξτους και τον Πόντιο.

— Νομίζω, ναι. Αν και... Δεν θα χρειαστεί ξέρετε. Θα του μιλήσω προσωπικά. Και... για βοηθήστε με. Νομίζω πως μετά την εξορία του Αρχέλαου πρέπει να είναι ο έκτος ηγεμόνας της Ιουδαίας.

— Ακριβώς, Σεβαστέ, είπε ο Φεβρόνιους.

Σε λίγο ο Σεβαστός κάλεσε κοντά του τον Πόντιο.

— Με θέλει ο Σεβαστός μόνο μου;

— Εφόσον είσαι με τη γυναίκα σου, θα σας ήθελα και τους δύο. Πολύ ωραία.

— Είμαστε έτοιμοι να ακούσουμε τις διαταγές του Σεβαστού.

— Δεν ξέρω αν είναι διαταγή, εντολή... πώς να το πω. Σε ένα μήνα θα πρέπει να βρίσκεσθε στην Καισάρεια. Αναλαμβάνεις την ηγεμονία της Ιουδαίας.

— Ο Σεβαστός με θεωρεί άξιο; Αν ναι, θέλω να μη μου στερήσει την εύνοιά του.

— Το αγαπητό ζεύγος θα έχει πάντα την εύνοια των ανακτόρων. Η Ιουλία - Μινέα - Κόρους Φλαβίνα, και από γενεά είναι μεγάλη και αξιοπρέπεια έχει να σταθεί στη θέση της.

— Οι θεοί ας με κάμουν άξια των όσων λέει ο Σεβαστός, είπε η γυναίκα του Πιλάτου και έσκυψε χαριτωμένα και με λεπτό τρόπο σεβασμού το κεφάλι της.

— Θα στείλω γράμμα σχετικά στο Γενικό Διοικητή της

‘ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ’

Συρίας, τον Ουτέλλιο, αν και σε δύο μήνες θα βρίσκεται εδώ για να πάρει μέρος στη σύσκεψη για την Αίγυπτο.

— Τον Ουτέλλιο γνωρίζω πολύ καλά, είπε ο Πιλάτος. Και τον περιβάλλω με σεβασμό. Και είναι συγγενής της γυναίκας μου κοντινός.

— Έτσι; είπε ο Σεβαστός.

— Βέβαια, αυτοκράτορα. Η μητέρα μου Δομνία - Κόρους - Αρέτια, είναι αδελφή της μητέρας της συζύγου του Ουτέλλιου.

— Της Μαρκίας;

— Ακριβώς, Σεβαστέ.

— Ωραίες παλιές φαμίλιες όλες εσείς. Πάνω σας, στηρίζει η Ρώμη το μεγαλείο της.

— Πάντα ευγενικός ο Σεβαστός, είπε η γυναίκα του Πιλάτου και υποκλίθηκε σεμνά.

2

“ηγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου...” (λουκ. 3: 1)

Το Φρούριο Αντωνία χτισμένο βόρεια, ακριβώς πάνω από τον Ναό, έδινε όλη την εσωτερική θέα του Ναού και των κτισμάτων του κι εύκολα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει κάθε κίνηση και όποια συγκέντρωση στις αυλές και γύρω - γύρω σε μια απόσταση από το Ναό που ο Ηρώδης είχε φροντίσει να καθαριστούν από κάθε χτίσμα γύρω - γύρω, για να έχει θέα του Ναού. Οι φανατικοί Ιουδαίοι έλεγαν για το Φρούριο Αντωνία:

— Το μάτι του Ιδουμαίου, εννοώντας τον Ηρώδη και το αυτί των απίστων, των Ρωμαίων δηλαδή.

Ο χιλιάρχος Αούριους Σεκούνδους ανέβηκε τα σκαλοπάτια δυο - δυο.

— Είναι μέσα ο Ηγεμόνας;

— Να αναγγείλω τον Χιλιάρχο;

— Σε παρακαλώ, δέκαρχε Πάντους.

Ο δέκαρχος χάθηκε στο μακρύ διάδρομο. Σε λίγο φάνηκε με ένα στρατιώτη.

"ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟΣ ΠΟΝΤΙΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ..."

— Ο Ηγεμόνας Πόντιος Πιλάτος περιμένει τον Χιλίαρχο. Ο λεγεωνάριος Σίξτους θα τον συνοδεύσει.

Χάθηκαν στο διάδρομο. Ο Λεγεωνάριος έμεινε έξω από την πόρτα του Ηγεμόνα μαζί με τον δεύτερο στρατιώτη.

— Θα επιμείνει ο Ηγεμόνας;

— Δεν θα επιμείνω χιλίαρχε Αούριους. Δεν θα επιμείνω. Δεν ξέρω... Αλλά έχω ακούσει ότι ο προηγούμενος κυβερνήτης της Συρίας, ο Κοϊντίλιος Βάρους, φέρθηκε σκληρά. Δεν θα ακολουθήσουμε τις ίδιες μεθόδους. Αλλά εννοώ η Ρώμη να κάμει επιτέλους αισθητή την παρουσία της σ' αυτό τον τόπο και σ' αυτόν το περήφανο και ατίθασο λαό.

— Δεν θα διαφωνήσω με τον Ηγεμόνα. Αλλά έχω πληροφορίες πως οι ιερείς έχουν ξεσηκώσει ήδη το λαό.

— Χιλίαρχε Αούριους Σεκούνδους, δεν νομίζεις ότι είναι παραπολύ ότι στο Ναό δεν μπήκε ποτέ, ακούς χιλίαρχε, ποτέ, η προτομή του Αυγούστου; Είναι θέμα κυριαρχίας. Αλλά... τέλος πάντων. Δεν φταίω στο κάτω - κάτω εγώ για κάτι τέτοιο. Αλλά να μπούνε οι ρωμαϊκές λεγεώνες στην πόλη χωρίς τις σημαίες και τα λάβάρά τους! Ποτέ! Είναι προδοσία. Το θεωρώ απαράδεκτο.

— Ο Ηγεμόνας να μη ταραζέται. Χρειάζεται μια ψύχραιμη απόφαση. Ήδη έχουν αρχίσει να συρρέουν τα πλήθη των προσκυνητών τους. Και είναι βέβαιο πως πρέπει η ρωμαϊκή φρουρά να ενισχυθεί.

— Πόσοι θα έλθουν;

— Μα... Ο Ηγεμόνας να λογαριάσει πεντακόσιους

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

λεγεωνάριους από το Μασάμπα και τρακόσιους - τρακόσιους πενήντα από το κάστρο της Ιεριχώ.

— Θα επαρκέσουν, χιλιάρχε Αούριους;

— Νομίζω, Ηγεμόνα. Το πιστεύω. Αν θα χρειαστούν κι άλλοι, θα στείλει η Φρουρά της Ορεινής Σαμαρείας.

— Ποιος είναι εκεί;

— Ο χιλιάρχος Μόρφιους Σένους.

— Τον γνωρίζω. Μυαλωμένος στρατιώτης.

— Και παλικάρι, Ηγεμόνα. Πολεμήσαμε μαζί στη Δαμασκό όταν μας την πήρε με τη συμμαχία των Πάρθων, ο Αρέτας.

— Τι ιστορία κι αυτή... Ας είναι. Όχι, χιλιάρχε Αούριους. Οι λεγεώνες θα μούνε με τις σημαίες και τα λάβαρα τους. Με πλήρη πολεμική εξάρτηση και με εξήντα άρματα πολέμου.

— Οι διαταγές του Ηγεμόνα.

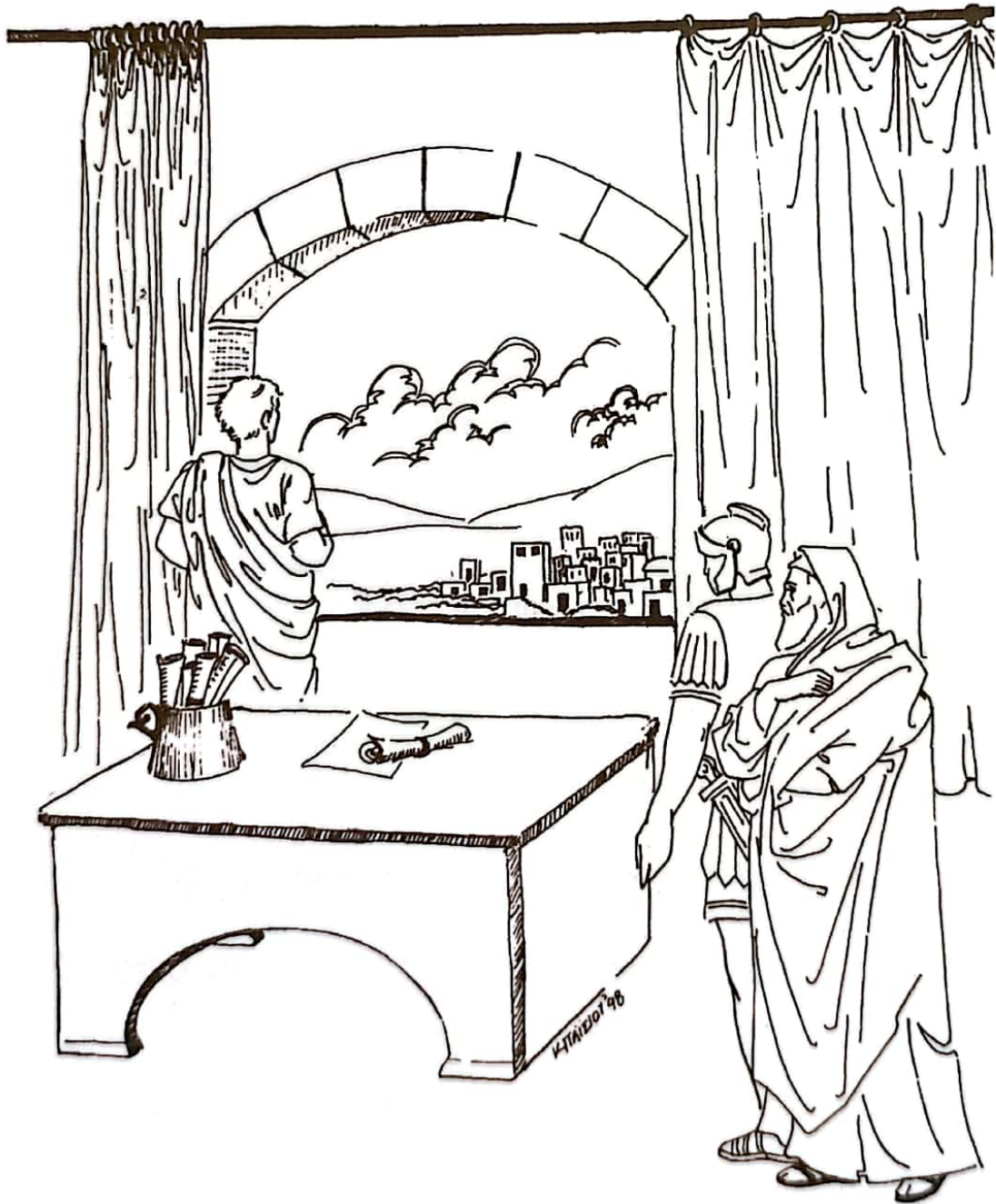

Ο δέκαρχος Πάντους χτύπησε την πόρτα του Γραφείου του Ηγεμόνα πριν να μπει.

— Ο αρχιερέας του λαού, θέλει να συζητήσει μαζί σας.

— Πού είναι;

— Στο Πραιτώριο.

“Εκείνος είχε γυρίσει τις πλάτες του στην πόρτα και κοίταζε έξω το Ναό”.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Μόνος;

— Και κάποιοι άλλοι μαζί του. Να δω πόσοι;

— Δεν θα χρειαστεί, Πάντους. Να περιμένουν τουλάχιστον τρεις ώρες. Να αφαιρέσεις όλα τα καθίσματα. Ορθοί. Αφού περάσουν οι τρεις ώρες, μόνο ένας-ένας, κατάλαβες; Ο αρχιερέας του λαού, να έλθει με τον χιλιάρχο Αούριους. Πήγαινε.

— Στις διαταγές του Ηγεμόνα.

Ο αρχιερέας ήταν άσπρος σαν το πανί. Ο Χιλιάρχος μπήκε πρώτος στο Γραφείο του Ηγεμόνα. Εκείνος είχε γυρίσει τις πλάτες του στην πόρτα και κοίταζε έξω τον Ναό.

— Ηγεμόνα Πόντιε Πιάτο. Ο Αρχιερέας του λαού επιμένει να σε δει προσωπικά.

Γύρισε λίγο το κεφάλι του ο Πιάτος.

— Ειρήνη για τον Κυβερνήτη τον σταλμένο του Σεβαστού.

— Ελπίζω να είσαι σύντομος 'Αννα. Σε ακούμε.

— Ο αρχιερέας του Υψίστου έχει πληροφορίες ότι οι για το Πάσχα των Εβραίων ενισχύσεις σας, θα μπουν στην πόλη του Δαβίδ...

— Είναι πόλη του Αυγούστου. Συνέχισε.

"ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟΣ ΠΟΝΤΙΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ..."

— Θα μούνε, θέλω να πω, με τις σημαίες τους, τα λάβαρα και τα πολεμικά τους αμάξια.

— Λοιπόν;

— Ο Ηγεμόνας ξέρει ότι οι σημαίες και τα πολεμικά λάβαρα έχουν πάνω τους ζωγραφισμένο τον αυτοκράτορα.

— Προτείνεις λοιπόν, να βάλουμε τη μορφή κάποιου από τους Μακκαβαίους;

Γέλασε ο χιλιάρχος. Ο Πιλάτος, πάντα ορθός, γύρισε και κοίταξε ειρωνικά τον Άννα.

— Δεν θα ερχόνουν να κάμω μια τέτοια πρόταση. Απλά ενοχλώ τον Ηγεμόνα για να τον προειδοποιήσω, πως κάτι τέτοιο θα ξεσηκώσει επανάσταση.

— Απειλείς;

— Προειδοποιώ.

— Πιστεύεις πως η Ρώμη φοβάται;

— Πιστεύω πως η Ρώμη τούτη την ώρα δεν θα χρειάζόταν μια ακόμα αναταραχή.

— Θα την πνίξω στο αίμα.

— Κάποιες φορές το αίμα λειτουργεί σαν το λάδι στη φωτιά.

Έγινε σιωπή. Ο Πιλάτος άρχισε να κάνει βόλτες στο πελώριο γραφείο του. Σε μια στιγμή, κοιτώντας έξω από

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

το μπαλκόνι, είπε στον Άννα.

— Πήγαινε έξω. Και περίμενε. Θα σε φωνάξω.

Έμεινε μόνος με τον χιλιάρχο. Εξακολούθησε να κοιτάζει το εσωτερικό του Ναού που μυρμήγκιαζαν τα πλήθη.

— Λοιπόν;

— Ο Ηγεμόνας πρέπει να βρει το χρυσό μονοπάτι.

— Τι εννοείς;

— Η Ρώμη να μείνει στη θέση της υπεροχής και τα ραχές να μη ξεσπάσουν.

— Και τι προτείνεις χιλιάρχε Αούριους;

— Οι λεγεώνες να μπουν χωρίς τις σημαίες τους. Αλλά και τα άρματα θα μπουνε στην πόλη.

— Συμφωνώ. Να τον φωνάξεις.

— Ο Ηγεμόνας να μου επιτρέψει να μη κάμει αυτός τις διαπραγματεύσεις. Δεν πρέπει να υποχωρήσει στο πρόσωπό του η Ρώμη.

— Δηλαδή;

— Τις διαπραγματεύσεις θα τις κάμω εγώ εκ μέρους του Ηγεμόνα. Όπου υποχωρήσω, θα είναι μια γενναϊόψυχη παραχώρηση της Ρώμης. Ό,τι κερδίσω, θα είναι κέρδος του Ηγεμόνα.

— Είσαι σοφός.

"ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟΣ ΠΟΝΤΙΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ..."

— Κοντά στον Πόντιο Πιλάτο, μαθαίνει κανείς πολλά πράγματα.

— Να ξέρουν όμως πως ο Πόντιος Πιλάτος κάποτε θα εξοφλήσει με βαρύ τόκο το γραμμάτιο που τώρα περνάει στα χέρια τους. Ένα το κρατούμενο... Μπορείς να πηγαίνεις. Οι θεοί του Καπιτωλείου, ας σου δίνουν σοφία.

Ο χιλιάρχος Αούριους Σεκούνδους, στάθηκε σε θέση προσοχής. Χαιρέτησε ρωμαϊκά υψώνοντας το αριστερό του χέρι και φέρνοντας το δεξί στο σπαθί του.

— Σάλβε, χιλιάρχε Αούριους Σεκούνδους. Και σ' ευχαριστώ.

“ων το αίμα Πιλάτος έμιξεν” (λουκ. 13: 1)

Ο Πόντιος Πιλάτος βρισκόταν από νωρίς το πρωί στο Γραφείο του. Ήταν φανερά παραγμένος. Βημάτιζε νευρικά στο πελώριο δωμάτιο του δεύτερου ορόφου και για πολύ ώρα κοίταζε πίσω από το βαρύ σκούρο παραπέτασμα μέσα στο Ναό.

Η αυλή των Εθνών και η αυλή των Γυναικών, ήσαν έρημες. Αλλά από τη νύχτα ακόμα σκιές κυκλοφορούσαν στο Ναό. Περνούσαν από το Γαζοφυλάκειο και μαζεύονταν στα δυτικά μεγάλα δωμάτια των Αφιερωμάτων. Είναι φανερό πως κάτι ετοιμάζουν. Οι Στρατηγοί του Ναού, έχουν στείλει τους υπηρέτες να διαλύσουν τις ομάδες από τους γύρω δρόμους.

Ο Άννας φάνηκε γύρω από το μεσημέρι με τους σωματοφύλακές του εξτρεμιστές. Κοίταξε ερευνητικά πάνω στο Φρούριο για να δηλώσει πως ξέρει καλά ότι η Ρώμη τον παρακολουθεί.

— Και ότι αυτός αδιαφορεί για τη Ρώμη, σφύριξε μέσα από τα σφιγμένα του χείλη, ο Πόντιος Πιλάτος.

Χτύπησε το ασημένιο μικρό δόρυ πάνω στην μικρή μι-

"ΩΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΙΛΑΤΟΣ ΕΜΙΞΕΝ"

νιατούρα ασπίδας που ήταν στο γραφείο του. Η πόρτα ανοίγει και ο Δέκαρχος χαιρετάει:

— Οι διαταγές του Ηγεμόνα.

— Να έλθει αμέσως ο Χιλίαρχος.

— Ο χιλίαρχος Αούριους θα ειδοποιηθεί αμέσως.

Ο Χιλίαρχος σε λίγα λεπτά χτύπησε την πόρτα του Γραφείου του Πιλάτου.

— Τον χιλίαρχο Αούριους.

— Σάλβε. Τι έχεις να μου πεις;

— Η κατάσταση ελέγχεται από το ιερατείο.

— Δηλαδή;

— Δεν φαίνεται πως θα επιτρέψουν να πάρουμε χρήματα από το θησαυροφυλάκειο του Ναού.

Ο χιλίαρχος Αούριους κατάλαβε πως ο Ηγεμόνας Πόντιος Πιλάτος, θα ξεσπούσε σε μια από τις συνηθισμένες του κρίσεις. Ήταν κατακόκκινος και όπως πάντα σε τέτοιες στιγμές τα αφτιά του παίρνανε ένα βαθύ προς το μαύρο χρώμα.

— Ο γιατρός από τη Σμύρνη, ο Έλληνας Αμφικλείων, θα ήταν ανήσυχος για την υγεία του Ηγεμόνα, αν τον έβλεπε.

— Ο γιατρός... Ναι, ο Αμφικλείων. Βέβαια η υγεία μου. Αλλά κανένας δεν λογαριάζει την ίδια τη ζωή μου. Σ' ένα

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

οίκημα πελώριο χωρίς τοίχους, σ' ένα οίκημα τρελών με έστειλε η Ρώμη να ηγεμονεύσω. Χιλίαρχε, με ακούς; Με καταλαβαίνεις; Τρελών! Να έλθει αμέσως, αμέσως τώρα ο αρχιερέας τους ο Άννα.

— Ο Ηγεμόνας Πόντιος Πιλάτος πρέπει να ηρεμήσει. Αν τούτος ο πονηρός Ιουδαίος δει τον Ηγεμόνα σ' αυτή την κατάσταση, παίζουμε το παιχνίδι του.

— Έχεις δίκιο. Θα καταλάβει πως βρισκόμαστε σε αδιέξοδο. Έχεις δίκιο Χιλίαρχε.

— Ας πάρει το άρμα του ο Ηγεμόνας και ας βγει λίγο στην εξοχή. Είναι βέβαιο πως μας παρακολουθούν. Νομίζουν πως βρισκόμαστε στη φάκα. Θα ταραχθούν όταν καταλάβουν πως η Ρώμη θα κάμει το καθήκον της με άνεση και χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της.

— Ευχαριστώ τον Χιλίαρχο. Αλλά δεν θα βγω έξω. Θα αποσυρθώ στα διαμερίσματά μου για λίγο. Ακριβώς το μεσημέρι να μου φέρεις αυτόν τον υποκριτή.

— Στις διαταγές του Ηγεμόνα.

— Πού είναι ο Ιωσίας;

— Ο Ιωσίας δεν βρέθηκε Ηγεμόνα Πόντιε Πιλάτο. Γι' αυτό ήρθα μόνος μου.

— Δεν λες αλήθεια, αρχιερέα Άννα.

— Ο Ηγεμόνας δεν μπορεί να το αποδείξει.

"ΩΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΙΛΑΤΟΣ ΕΜΙΞΕΝ"

Σιώπησαν. Ο Χιλίαρχος και ο 'Αννα, ορθοί παρακολουθούσαν τις συσπάσεις του προσώπου του Ηγεμόνα.

— Είχες έλθει με τον Ιωσία και μου ζητήσατε να φέρω τα νερά από την Πηγή της Παρθένου στην πόλη.

— Ο Ηγεμόνας έχει δυνατή μνήμη.

— Γέροντα κόλακα! 'Αστα αυτά. Και σας είπα πως τούτο το έργο θα το κάμω. Σας γύρεψα το ύψος της δαπάνης που θα χρειαστεί. Ένα περίπου.

— Κι' αυτό το θυμάμαι. Κι ήταν ένα σοβαρό ποσό. Να πω και το ύψος.

— Δεν θα χρειαστεί. Θα χρειαστεί όμως, αρχιερέα του λαού, να θυμηθείς πως γύρεψα ένα ποσοστό της δαπάνης, να το δώσει ο Ναός.

— Πώς να μη συμφωνήσει αυτός που έχει το προνόμιο να μιλάει με τον Ηγεμόνα; Έτσι είναι. Πραγματικά, μας το ζήτησε ο Ηγεμόνας.

— Τότε; Παρενέβη ο Χιλίαρχος.

— Βγάλαμε τη δαπάνη. Αναφέραμε το ποσό. Δώσαμε τα σχέδια του Έλληνα μηχανικού από τη Σάμο Σώπατρου, ο Ηγεμόνας ζήτησε να αναλάβουμε ένα μεγάλο μέρος της δαπάνης, αλλά...

— Αλλά; Ρώτησε ο Χιλίαρχος.

— Ο αρχιερέας του Ευλογητού, δεν άνοιξε το στόμα του! Δεν υποσχέθηκε.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Αρνήθηκε; Ρώτησε ζωηρά ο Χιλιάρχος.

— Δεν συγκατατέθηκε.

Ο Πιλάτος ύψωσε τις γροθιές του, σήκωσε το κεφάλι του ψηλά:

— Θεοί!..

Γύρισε προς το μπαλκόνι. Κάποια λεπτά, δεν ακουγόταν παρά η βαριά του αναπνοή.

— Χιλιάρχε Αούριους, να φύγει. Να φύγει. Αμέσως. Να φύγει! Εσύ μείνε Χιλιάρχε.

— Να ευχηθώ σαλώμ.

— Φύγε. Ακόμα εδώ είσαι λοιπόν; Φύγε, ούρλιαξε ο Πιλάτος.

Και στράφηκε αμέσως στον Χιλιάρχο.

— Στρατιώτη της Ρώμης, σε ακούω.

— Είναι φανερό πως παίξανε ένα άθλιο παιχνίδι στον Ηγεμόνα.

— Στη Ρώμη.

— Και στη Ρώμη. Χωρίς αμφιβολία.

— Τώρα; Φυσικά δεν είναι δυνατόν να πάρω από τους φόρους της Ρώμης. Δεν το αντιμετωπίζω και σαν ενδεχόμενο να μη στείλω στη Συρία τα χρήματα. Και ποιος πληρώνει τώρα; Ποιος;

"ΩΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΙΛΑΤΟΣ ΕΜΙΞΕΝ"

— Αν πιέσουμε;

— Θα ξεσηκωθούν, Χιλιάρχε. Τι προτείνεις;

— Τούτη τη φορά, δεν μπορώ να προτείνω συμβιβασμό. Ούτε βλέπω να υπάρχουν περιθώρια υποχώρησης.

— Τα χρήματα θα παρθούν από το Θησαυροφυλάκειο, χιλιάρχε Αούριους.

— Ακριβώς, Ηγεμόνα. Θα γίνει το σούρουπο. Θα απαγορεύσω την κυκλοφορία γύρω από το Ναό.

— Να κλείσουν τα μαγαζιά.

— Το έχω κάμει και η φρουρά βρίσκεται σε επιφυλακή. Τα άρματα θα κόψουν κάθε κίνηση από τους μεγάλους δρόμους της Σαμάρειας και της Πεδινής.

— Σ' ευχαριστώ χιλιάρχε Αούριους Σεκούνδους.

Ο Χιλιάρχος με δύο άρματα στεκόταν στην πλατεία Δεξαμενής, έχοντας πίσω του κλειστή την Προβατική Πύλη. Ρωμαϊκές περίπολοι είχαν πιάσει τη Νεκρή Πύλη και τις προσβάσεις προς το λόφο των Ελαιών. Πίσω από το ύψωμα Αβεσσαλώμ, είκοσι λεγεωνάριοι μ' έναν εκατόνταρχο ελέγχανε τις διαβάσεις προς το χείμαρρο Κέδρων.

Από το σπίτι του Αρχιερέα, μια ώρα περίπου πριν χαθεί δυτικά ο ήλιος, φάνηκε η πομπή. Ο ιερέας της ημέρας, πίσω του το σφάγιο και πλήθος κόσμου. Όλοι νέοι. Έψαλαν.

— Αλτ. Ποιοι είσαστε;

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Σήμερα, η ιερατεία του Γαλιλαίου ιερέα.

— Πού πάτε;

— Στο Ναό, για την εσπερινή θυσία.

— Δεν θα προχωρήσετε.

— Εμποδίζετε τη λατρεία προς τον Ζώντα.

— Ούτε ένα βήμα μπροστά, ούρλιαξε ο Εκατόνταρχος.

— Είμαστε ελεύθεροι να λατρεύουμε.

— Αν κάμετε ένα βήμα, οι λόγχες της Ρώμης θα φερθούν όπως σας αξίζει.

Ο Πιλάτος βλέπει καθαρά τη σκηνή, αλλά δεν ακούει. Είναι γαντζωμένος από τις βαριές κουρτίνες του μπαλκονιού του. Ο ήλιος γέρνει. Το πλήθος ορμάει να διασπάσει τη ρωμαϊκή γραμμή. Ο Χιλίαρχος προχωράει πάνω στο άρμα του. Οι Ρωμαίοι λεγεωνάριοι έχουν σηκώσει τις ασπίδες τους και σχημάτισαν ημικόκλιο, σημάδι ότι θα επιτεθούν. Οι Ιουδαίοι υψώνουν φωνές αλαλαγμού που ανεβαίνουν μέχρι το μπαλκόνι του Πιλάτου.

— Φρούριο του Ισραήλ!

Οι Ρωμαίοι επιτίθενται. Οι πρώτοι χτυπημένοι κυλούνται στα χώματα. Μια ομάδα από το δρόμο της Ανατολικής Πύλης, που προσπαθεί να μπει στο χώρο της σφαγής απωθείται.

— Γιοι του Αβραάμ! Εμπρός! Εμπρός!

“Ούτε ένα βήμα μπροστά, ούρλιαξε ο Εκατόνταρχος”.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

Οι λεγεωνάριοι δεν αργούνε να γίνουν κύριοι του μικρού πεδίου μάχης. Όσοι απέμειναν υποχωρούν προς την Προβατική Πύλη κουβαλώντας τους νεκρούς και τους τραυματίες τους.

— Κατάρα στη Ρώμη...

Ο Χιλιάρχος ανεβαίνει στο Φρούριο.

— Τελικά;

— Ηγεμόνα, ήταν ένα μικρό μάθημα. Τα χρήματα είναι στα χέρια μας.

— Και οι νεκροί και οι τραυματίες στα χέρια τους, χιλιάρχε Σεκούνδους.

— Ακριβώς, Ηγεμόνα.

— Η Ρώμη, ξέρει να πολιτεύεται αλλά όχι να εξευτελίζεται, είπε ο Χιλιάρχος. Και κάτι ακόμα. Ο Αρχιερέας του λαού, ζητάει επιμόνως να δει τον Ηγεμόνα.

— Αύριο. Και βλέπουμε.

"... μηδέν σοί και τω δικαίω εκείνω" (ματθ. 27: 19)

Ο ηγεμόνας Πόντιος Πιλάτος είχε έλθει από την Καισάρεια με πεντακόσιους λεγεωνάριους, ογδόντα ιππείς και δέκα πρόσθετα πολεμικά άρματα.

Ο χιλιάρχος Αούριους, ζήτησε να παρουσιαστεί στον Ηγεμόνα.

— Σάλβε.

— Χαίρε καλέ μου και γενναίε Αούριους. Όπως βλέπεις, πάλι εδώ. Έχουνε το Πάσχα τους και η Ρώμη βάζει την ουρά της κάτω από τα πόδια της. Καλό κι ετούτο. Μα τους θεούς της Ρώμης.

— Η σύνεση είναι πάντα κομμάτι της δύναμης, Ηγεμόνα.

— Οι Ιουδαίοι έχουνε θράσος. Ας μη τους το μεταβάλουμε σε θάρρος. Μπήκαν τα άρματα; Βέβαια, χωρίς τις σημαίες τους. Τι εξευτελισμός για την αιώνια Ρώμη.

— Μια ταραχή θα στοίχιζε περισσότερο.

— Πόσοι υπολογίζονται ότι θα μαζευτούν τελικά;

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Ηγεμόνα Πόντιε Πιλάτο, ακόμη έρχονται τα καρβάνια. Τα μεγάλα πλήθη από Ρώμη, Ελάμ, Παρθία, Αίγυπτο, Τρίπολη, Λιβύη, βρίσκονται, από τις πληροφορίες που έχω, στο δρόμο. Πρέπει να είναι μέχρι εκατόν πενήντα μυριάδες.

— Πολλοί. Πάρα πολλοί, Χιλίαρχε. Ποιος έχει το σχέδιο επιφυλακής;

— Ο εκατόνταρχος Μάσιμους 'Αλβους.

— Κι αυτός λοιπόν εδώ; Μα πόσους άφησες στην Καισάρεια;

— Ας μην ανησυχεί ο Ηγεμόνας.

— Να έλθει με τα σχέδια να τα δούμε μαζί, είπε ο Πόντιος Πιλάτος.

Ο χιλίαρχος Αούριους, βγήκε έξω και είπε στον Δέκαρχο υπηρεσίας να καλέσουν τον Εκατόνταρχο.

Εκείνος ανέβηκε γρήγορα τα σκαλιά κρατώντας τους παπύρους των σχεδίων.

— Σάλβε.

— Καλώς τον. Καλά; Ρώτησε ο Πόντιος Πιλάτος. Για ελάτε εδώ, προς το παράθυρο. Τράβηξε Εκατόνταρχε την κουρτίνα. Έτσι, μπράβο. Ξέρω πως κάποια άγρυπνα μάτια μάς παρακολουθούν από το Ναό τους. Αδιαφορώ. Λοιπόν, λοιπόν;

Ο εκατόνταρχος Μάσιμους 'Αλβους, άπλωσε το χάρτη.

"...ΜΗΔΕΝ ΣΟΙ ΚΑΙ ΤΩ ΔΙΚΑΙΩ ΕΚΕΙΝΩ"

— Μονοί αστερίσκοι, δηλώνουν τις θέσεις των αρμάτων. Διπλοί αστερίσκοι, την εκατοστία. Οι δρόμοι με κόκκινη γραμμή, μένουν ελεύθεροι για να μετακινήσουμε δυνάμεις. Έχουμε ένα τάγμα έτοιμο στη Σαμάρεια και ένα στο Φρούριο Μασεράρτε.

— Στον Πύργο του Στράτωνα, τι έχεις αφήσει;

— Ηγεμόνα, στην Καισάρεια έχουμε πλήρες τάγμα και ογδόντα ιππείς. Η απόσταση, εξήντα, εξηνταπέντε χιλιόμετρα είναι ένα εικοσιτετράωρο για τους ιππείς μας, είπε ο Χιλίαρχος.

— Καλώς. Να δω τώρα τα σημεία στάθμευσης.

— Ηγεμόνα, σκύψτε πάνω στο χάρτη. Στις προσβάσεις από Βηθανία, ένας λόχος. Είναι αρκετοί. Στα ανοίγματα του Ιορδάνου, ένας λόχος με μειωμένη δύναμη σε άντρες, αλλά δέκα ιππείς.

— Αρκούν;

— Πολύ κοντά τους, Ηγεμόνα, έχω βάλει στα οχυρά της Δεξαμενής, τριάντα ακόμα ιππείς. Στο τείχος του Αντίοχου του Επιφανούς έχω πενήντα άνδρες. Και στο μεγάλο ανατολικό δρόμο των Μακκαβαίων, πέντε άρματα. Πεδιάδα για να κινούνται άνετα. Στο Φρούριο Αντωνίας σαράντα φρουρούς και δέκα ιππείς για προσωπική σας φρουρά.

— Στην πόλη; ρώτησε ο Ηγεμόνας.

— Σε εικοσιτετράωρη βάση δυο ιππείς για τα περίχωρα και περιπολίες από οχτώ λεγεωνάριους, είπε ο Χιλίαρχος.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Να προσθέσω, είπε ο Εκατόνταρχος, πως οι δρόμοι προς τον Ναό είναι ελεύθεροι, αλλά μπορούν να κοπούν σε λίγα λεπτά, από άρματα στις αφετηρίες τους.

— Μπράβο! Μπράβο! Δεν έχω να προσθέσω κάτι. Μόνο, θα ήθελα ένα αντίγραφο να έχω μαζί μου εδώ και να με επισκέπτεται συνεχώς ο Χιλίαρχος.

— Στις διαταγές του Ηγεμόνα. Να προσθέσω, Ηγεμόνα, είπε ο Χιλίαρχος, ότι διορίσαμε εκτάκτως πενήντα Επιμελητές Τιμών και δώσαμε εντολή ο δρομός προς το χείμαρρο Κέδρων που καίνε τα σκουπίδια, να μη κλειστεί από προσκυνητές και μικροπωλητές. Κι ακόμα, δώσαμε άδεια σε Λιβανέζους νερουλάδες, να εγκαταστήσουν περίπτερα με βαρέλια νερού, που συνήθως μαζεύονται πλήθη.

— Για τους άθλιους εκείνους αργυραμοιβούς;

— Ηγεμόνα, κάλεσα τον αρχιερέα τους, γιατί οι αργυραμοιβοί είναι δικοί τους άνθρωποι, κι αυτό είναι γνωστό και τους μίλησα για το ενδιαφέρον μας να μη καταληστέψουν τον κόσμο. Βέβαια, μάλλον δεν θα γίνει τίποτε. Αλλά... Θα βοηθήσουν βέβαια κάπως και οι Επιμελητές Τιμών.

— Είναι όλοι τους Ιουδαίοι; Ρώτησε ο Πιλάτος.

— Όχι όλοι. Αλλά όλοι εξαγοράζονται. Δυστυχώς, είπε ο Χιλίαρχος. Τέλος, Ηγεμόνα, σε περίπτωση ταραχών, έχουμε στα υπόγεια του Φρουρίου της Αντωνίας, χώρο, τρόφιμα και νερό για πεντακόσιους Ρωμαίους πολίτες.

— Για πόσο καιρό;

— Για πέντε μέρες, είπε ο εκατόνταρχος.

“Μπράβο! Μπράβο! Δεν έχω να προσθέσω κάτι”.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Αρκετά, αρκετά, είπε σιγανά ο Πόντιος. Γι' αυτή τη στιγμή, δεν βλέπω να θέλω κάτι άλλο. Μόνο να συγχαρώ. Είναι ένα τέλειο σχέδιο. Έχει προβλεφθεί κάθε λεπτομέρεια.

— Συγχαρητήρια στον εκατόνταρχο Μάσιμους Άλβους.

— Ω... Η καλοσύνη του Χιλίαρχου.

Μάζεψε το χάρτη, τον τύλιξε και χαιρέτησε.

— Σάλβε.

— Στο καλό Εκατόνταρχε. Περιμένω το αντίγραφο. Και άκουσε... Να δοθεί μισός μισθός παραπάνω γι' αυτές τις μέρες, σε όλους του λεγεωνάριους.

— Η καλοσύνη του Ηγεμόνα. Ευχαριστούμε.

Ο Χιλίαρχος ανέβηκε τα σκαλοπάτια, αργά-αργά αυτή τη φορά. Δίσταζε να μπει στο Γραφείο του Ηγεμόνα. Τελικά, πέρασε τη βαριά πόρτα.

— Σάλβε.

— Χαιρετώ τον Χιλίαρχο. Τι συμβαίνει; Δεν βλέπω το πρόσωπό σου χαρούμενο. Έχεις κάτι δυσάρεστο;

— Ηγεμόνα Πόντιε, δυσάρεστο, γενικά, ναι. Αλλά και ευχάριστο.

— Γίνονται και τα δύο μαζί;

"...ΜΗΔΕΝ ΣΟΙ ΚΑΙ ΤΩ ΔΙΚΑΙΩ ΕΚΕΙΝΩ"

— Γιατί όχι, Ηγεμόνα. Οι Ιουδαίοι έχουν συλλάβει έναν Γαλιλαίο.

— Το ξέρω. Θέλουν να τον σκοτώσουν. Δεν έχουν δικαίωμα. Έχει πίσω του πολλούς φίλους. Γαλιλαίους, αλλά και εδώ στα Ιεροσόλυμα. Βλέπεις ταραχές;

— Ένας μυστικός πράκτοράς μας, ο Εβραίος Ααρωνί, μου μίλησε με ανησυχία. Οι ιερείς θέλουν να μπλέξουν και τη Ρώμη. Ο λαός αγαπάει τούτον τον προφήτη. Τον ακολουθούν πολλοί. Έχει δικούς του και μέσα στο ίδιο το Συνέδριο.

— Το Σεναχρεδίν;

— Μάλιστα Ηγεμόνα.

— Σημαντικό αυτό. Και η γνώμη σου;

— Δύσκολο να εισηγηθώ εις τον Ηγεμόνα.

— Πιστεύει ο καλός μου Χιλίαρχος πως με τόσες μυριάδες προσκυνητών, ταιριάζει μια αναταραχή;

— Μια ακόμα, ηγεμόνα Πόντιε Πιλάτε... Όχι βέβαια.

— Πρέπει να ικανοποιηθούν και οι δύο πλευρές. Και το ιερατείο και οι οπαδοί και ακόλουθοι του προφήτη. Οι δικοί του θα ικανοποιηθούν με μια σειρά απόπειρες που θα κάμω, να τον απολύσω. Τελικά, θα τον σταυρώσω, ικανοποιώντας το φανατισμένο ιερατείο τους.

Ο Χιλίαρχος δεν μίλησε. Κοίταξε για κάμποσο τον Πόντιο Πιλάτο στα μάτια.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Ένα ακόμα παιχνίδι, καλέ μου Χιλίαρχε, είπε ο Πόντιος.

— Ίσως λίγο επικίνδυνο, ψιθύρισε ο Χιλίαρχος.

— Η Ρώμη θα γλιτώσει από μια πιθανή αναταραχή. Η φιλία μου με τον Αύγουστο δεν θα διαταραχθεί. Αρκε-τά κλονισμένες είναι οι σχέσεις μας. Δεν μου διαφεύγει ότι ο Ουιτέλλιος, παρακολουθεί κάθε μου κίνηση. Και στο σημείο αυτό, φίλε μου Χιλίαρχε, προέχει, να εξασφαλίσω τη θέση μου.

Σηκώθηκε. Έβαλε τα χέρια του πίσω στις πλάτες του κι άρχισε να περπατάει με αργά μεγάλα βήματα.

— Να εξασφαλίσω τη θέση μου, Χιλίαρχε. Κι αυτά που λένε για θρησκείες και Μεσσίες και συνειδήσεις...

Ο Χιλίαρχος, γύρεψε την άδεια να φύγει.

— Στην πολιτική δίκη, πίσω μου στο βήμα θα είσαι κι εσύ.

— Κι αν ζητούσα από τον Ηγεμόνα, να μην αφήσω τη θέση μου στο Φρούριο Αντωνία; Ας μου το επιτρέψει ο Ηγεμόνας Πόντιος Πιλάτος.

— Ας είναι. Ας είναι... Να πας.

Μόλις έκλεισε η πόρτα, ο Πόντιος Πιλάτος, μονολόγησε.

— Δεν θα χάσω τη θέση μου για κανέναν. Και για κανένα λόγο.

Ο Πόντιος Πιλάτος φορούσε την πολεμική στρατιωτική του στολή. Τα λουριά των βαριών σε καφέ χρώμα σανταλιών του, ανέβαιναν πλεκτά μέχρι τα γόνατα. Δίπλα στο βήμα που καθόταν, σ' ένα ξύλινο γλυπτό κάθισμα, είχαν βάλει την πολεμική του περικεφαλαία, με το μπρούτζινο αυτοκρατορικό έμβλημα του αετού με τα φτερά ανοιγμένα και με τα νύχια των ποδιών να κρατάει τους διπλούς ρωμαϊκούς πέλεκεις. Φορούσε πάνω από τους ώμους την κόκκινη μπερτα και στο πλάι του το τιμητικό ρωμαϊκό πίλουμ. Πίσω του δεξιά και αριστερά, δύο δέκαρχοι με πλήρη πολεμική στολή. Πίσω από τον Πόντιο Πιλάτο, ένας λεγεωνάριος αυτοκρατορικός, κρατούσε τον πολεμικό θώρακα του Πιλάτου πλεγμένο από λεπτά σιδερένια ελάσματα που γυάλιζαν στον ήλιο.

Ο Εκατόνταρχος υπηρεσίας, ρώτησε αν όλα είναι έτοιμα. Πήραν όλοι τις θέσεις τους. Ο Πιλάτος φάνηκε να έρχεται με αργά βήματα. Κοίταξε την παράταξη. Μετακίνησε λίγο τον Λεγεωνάριο που κρατούσε το θώρακά του και είπε στον Εκατόνταρχο.

— Όλα ωραία. Η Ρώμη στο απόλυτο μεγαλείο της. Θαυμάσια. Να ανοίξει η πύλη. Να έρθουν οι ενδιαφερόμενοι.

Εκείνη τη στιγμή, ο Λεγεωνάριος που υπηρετούσε στη φρουρά του Πιλάτου, έκαμε νόημα στον Εκατόνταρχο. Ανέβηκε εκείνος τα τρία σκαλοπάτια και πλησίασε τον Λεγεωνάριο.

— Τι συμβαίνει Φορτούνιους;

— Να μην ανοίξει η πύλη. Έχω ένα μήνυμα για τον Ηγεμόνα, από τη σύζυγό του.

Πλησίασε ο Εκατόνταρχος τον Πόντιο Πιλάτο.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Ο λεγεωνάριος Φορτούνιος, έχει ένα επείγον μήνυμα για τον Ηγεμόνα από τη σύζυγό του Ιουλία - Μινέα - Κόρους - Φλαβίνα.

— Να έρθει αμέσως.

Έσκυψε ο Λεγεωνάριος στο αφτί του Ηγεμόνα.

— Η Ιουλία - Μινέα - Κόρους - Φλαβίνα, διαμηνάει στον Ηγεμόνα, ότι πολλά έπαθε σήμερα στο όνειρό της. Μηδέν σοι και τω δικαίω εκείνω, μου είπε να πω στον Ηγεμόνα...

***“...θέλεις θέσει την ευλογίαν
επί το όρος Γαριζίν...” (Δευτ. 11: 29)***

Ο προφήτης Μασαΐν είχε κυριολεκτικά ξεσηκώσει τη Σαμάρεια.

— Ούτω λέγει Κύριος...

Ξεκίνησε από τα ορεινά χωριά, παρέσυρε πίσω του πλήθη, κυρίως γυναίκες, και τώρα με υψωμένα τα χέρια σε πλατείες και σταυροδρόμια της Σαμάρειας, φανέρωνε τη βουλή του Θεού.

— Ούτω λέγει Κύριος...

Ασκητικός ο ίδιος, με μια δυνατή φωνή και το χαρακτηριστικό ένδυμα των φτωχών χωρικών, ο Μασαΐν έγινε φανερό ότι άρεσε στο λαό και το ιερατείο της Πεντατεύχου της Σαμάρειας. Το μήνυμά του ήταν απλό και ξεκάθαρο. Ο Θεός τού είχε αποκαλύψει ότι τα ιερά σκεύη ο Μωυσής ο ίδιος τα είχε θάψει, τα είχε κρύψει κάπου στο όρος Γαριζίν και ότι μόνος αυτός είχε την αποκάλυψη πού βρίσκονται τούτα τα σκεύη.

Ο λαός πίστεψε το Μασαΐν και οι θρησκευτικοί του άρ-

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

χοντες άρπαξαν την ευκαιρία για μια ακόμα αντιπαράθεση με τους Ιουδαίους.

— Κάποιος μπορεί να εμποδίσει τον Δυνάμενο να φανερώσει το θέλημά Του, είπε ο ιερέας Σερεδίας.

— Μα κανένας βέβαια, είπαν οι υπόλοιποι ιερείς.

— Πρέπει να πάει ο προφήτης και στα Ιεροσόλυμα.

— Γιατί; Αν ο Ζωντανός δεν τον οδηγήσει; Το πιο καλό είναι να καλέσουμε τον προφήτη να μας φανερώσει την αποκάλυψη που είχε, είπε ο ιερέας Σαμνά.

Στο σπίτι του Σερεδία, το άλλο βράδυ, ήσαν οι ιερείς της Σαμάρειας και ο Σαμαρείτης άρχοντας Ισσάχ. Σε λίγο έφθασε και ο προφήτης. Σκονισμένος, με ζωηρά, γυαλιστερά μάτια και βραχνή φωνή.

— Ζει ο Ευλογητός.

— Εις τους αιώνες, προφήτη. Θα θέλαμε να σε ακούσουμε.

— Δηλαδή να με ξανακούσετε.

— Αν έτσι το θέλεις. Γιατί όχι, προφήτη. Λοιπόν;

— Τούτη η γη είναι η κληρονομιά στον Εφραΐμ, τον Μανασσή και τον Ισσάχαρ.

— Είναι γνωστό, προφήτη.

— Μη με διακόπτετε. Η πόλη χτίστηκε από τον βασιλιά Αμρί πάνω σε γη που αγόρασε ο ίδιος ο βασιλιάς από τον Σεμέρ, για δύο ασημένια τάλαντα. Ο Αχαάβ, αν και δοξασμένος βασιλιάς, τράβηξε το λαό σε ειδωλολατρεία...

"ΘΕΛΕΙΣ ΘΕΣΕΙ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΟ ΟΡΟΣ ΓΑΡΙΖΙΝ"

— Και έχτισε ναό στον Βάαλ.

— Θα το θυμόμουν και αυτό. Βέβαια ο Ιηού γκρέμισε τούτο το ναό και σκότωσε τους ιερείς του Βάαλ. Δυο φορές οι Σύριοι πολιορκήσαν τη Σαμάρεια. Και ο Δοξασμένος την έσωσε. Μέχρι που ήρθε βέβαια ο Ασσύριος Σαργών και ύστερα από πολιορκία τριών χρόνων πήρε τη Σαμάρεια και το κράτος μας ολόκληρο.

— Προφήτη του Αληθινού, ιστορία θα μας κάμεις τώρα; Είναι όλα τούτα τόσο γνωστά. Πώς να γίνει! Να μας επιτρέψεις να τα ξέρουμε, δα! Και έφερε τους Ασσύριους και μετά ήρθε ο Μακεδόνας ο Κριός, ο Αλέξανδρος. Και οι επίγονοι Συρομακεδόνες και οι Αλεξανδρινοί. Και ο Υρκανός που κατεδάφισε την πόλη. Λοιπόν;

— Δεν ήθελα να σας θυμίσω τίποτα από αυτά, ιερέα του Ζωντανού, Σερεδία. Και βέβαια σας είναι γνωστό ότι ο Ηρώδης ο Ιδουμαίος ξανάχτισε την πόλη τούτη. Αλλά, εδώ είναι το σημείο που θέλω να σταθώ, ενώ την ονόμασε Σεβάστεια...

— Προς τιμήν του Αυγούστου...

— Ακριβώς, αλλά σήμερα ποιος μιλάει για Σεβάστεια; Κανείς! Κανείς! Η Σαμάρεια είναι γνωστή. Κι εδώ θα δω την επέμβαση του Αληθινού. Η Σαμάρεια να αποκτήσει το μεγαλείο της. Την παλιά δόξα της.

— Έτσι να γίνει, έτσι να γίνει, είπαν όλοι.

— Στο Γαριζίν, έχω λόγο Θεού στ' αφτιά μου, θα βρω όλα εκείνα τα ιερά σκεύη του Μωυσή. Αυτά που ισχυρίζονται οι Ιεροσολυμίτες πως έχουν, δεν είναι αυθεντικά.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Τι περιμένουμε; Ρώτησε ο Μασσών. Εμπρός να συνάξουμε το λαό μας, να βρούμε τον πνευματικό πλούτο της Σαμάρειας. Ξεκινάμε. Καλέστε τον κόσμο...

Οι Ρωμαίοι ιππείς ξεπέζεψαν στη δυτική πύλη του φρουρίου της Καισάρειας. Ο Δέκαρχος της πύλης, χαιρέτησε άψογα.

— Σάλβε.

— Σάλβε, Δέκαρχε. Είμαι ο ιππέας Δέκαρχος Αννέους Σιλβόρουμ, του φρουρίου της Σαμάρειας. Πρέπει να δω τον Εκατόνταρχο υπηρεσίας. Ποιος είναι;

— Ο εκατόνταρχος Μάσσιμους 'Αλβους,

— Δεν τον ξέρω. Ειδοποίησε, Δέκαρχε.

— Θα μείνετε εδώ. Περάστε τα άλογα στο στάβλο να ξεκουραστούν. Και σεις ξεσκονίστε τη στολή σας και ρίξτε νερό στο πρόσωπό σας. Περίμενε.

Ο εκατόνταρχος Μάσσιμους 'Αλβους, εμφανίστηκε. Ψηλός, μελαχρινός, με άφθονα γκρίζα μαλλιά. Φορούσε τη στολή της λεγεώνας των Ιταλών της Αιππουλίας.

— Σάλβε. Είμαι ο εκατόνταρχος Μάσσιμους 'Αλβους.

— Είμαι ο δέκαρχος Αννέους Σιλβόρουμ της φρουράς της Σαμάρειας. Με στέλνει ο χιλιάρχος Πάρους Φελλούκιος, να μιλήσω στον Πόντιο Πιλάτο.

— Ο Χιλιάρχος δεν είναι εδώ. Ίσως μπορέσω να σε

"ΘΕΛΕΙΣ ΘΕΣΕΙ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΟ ΟΡΟΣ ΓΑΡΙΖΙΝ"
παρουσιάσω. Γιατί ο Χιλίαρχος μάλλον θ' αργήσει.

— Θεωρώ το μήνυμα εμπιστευτικό και εξαιρετικά επείγον...

Στο μεγάλο Γραφείο του Πιλάτου, ο Δέκαρχος ιππέας της φρουράς της Σαμάρειας, στεκόταν ορθός, σε στάση προσοχής.

— Μείνε εδώ εκατόνταρχε Μάσιμους 'Αλβους. Δεν έχω μυστικά από σένα. Μόνο να βρεθεί αμέσως ο Χιλίαρχος. Πρέπει να είναι κάπου εδώ κοντά. Δεν μου είπε πως θα λείψει. Λοιπόν;

— Ένας προφήτης ξεσήκωσε όλη αυτή την ταραχή.

— Η γνώμη του Φρουράρχου μας; Ρώτησε ο Πόντιος Πιλάτος.

— Ανησυχεί. Η φρουρά δεν διαθέτει παρά εκατόν δέκα στρατιώτες και όχι όλους της πρώτης γραμμής.

— Είναι σωστό, είπε ο Εκατόνταρχος. Η Σαμάρεια ποτέ δεν μας δημιούργησε προβλήματα.

— Γι' αυτό και πρέπει, αυτοί οι θρησκευτικοί φανατισμοί να χτυπηθούν αμέσως μόλις εκδηλώνονται, είπε ο Πόντιος Πιλάτος. Νομίζει ο Φρούραρχος πως θα χρειαστεί μεγάλη ενίσχυση;

— Δεν νομίζω Ηγεμόνα, είπε ο Δέκαρχος.

— Για να διακόψω, είπε ο Εκατόνταρχος, εκατό ακόμα λεγεωνάριοι με είκοσι ιππείς, θα ήταν μια ικανή δύ-

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

ναμη, για να αποτρέψει κάθε ταραχή.

Ο Πόντιος Πιλάτος, έβαλε τα χέρια του πίσω στις πλάτες του και όπως συνήθιζε πριν πάρει κάποια σοβαρή απόφαση, κοίταζε για πολλή ώρα έξω από το παράθυρο.

— Καθήστε, είπε σε λίγο. Δεν πειράζει που θα είμαι όρθιος. Μου το επιτρέπετε.

Ξανασώπασε. Τα αφτιά του πήραν σιγά-σιγά εκείνο το βαθύ κόκκινο χρώμα που έδειχνε την ταραχή και την πίεση που αισθανόταν.

— Να φύγεις αμέσως εκατόνταρχε Μάσσιμους 'Αλβους. Με εκατόν είκοσι άντρες και σαράντα ιππείς. Σου έρχονται πίσω και πέντε άρματα δρεπανοφόρα.

'Αρχισε να βηματίζει. Ξαναστάθηκε μπροστά στο παράθυρο.

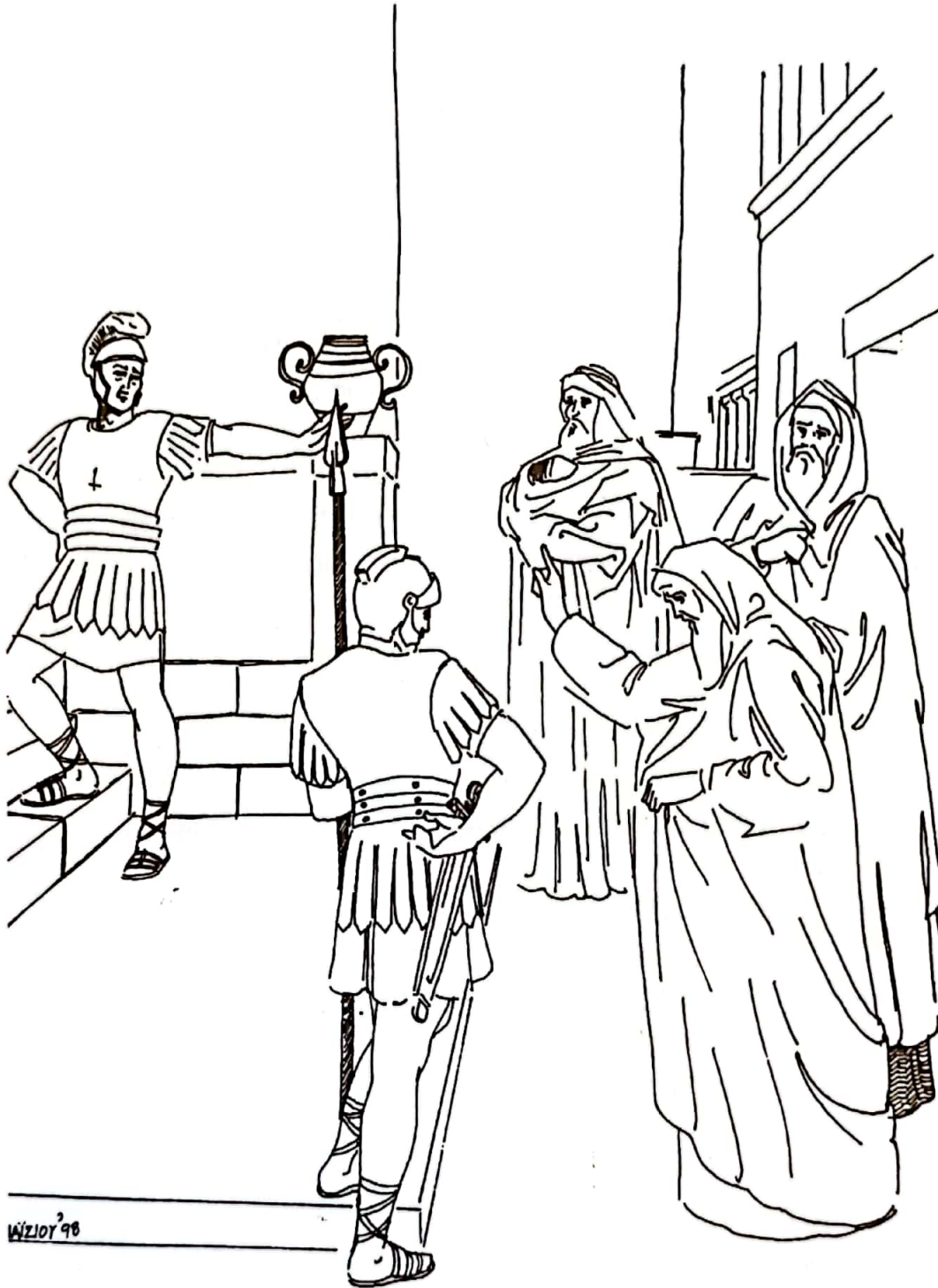
— Να χτυπηθεί το κίνημα. Να κοπεί στη ρίζα του. Σφάχτε τους. 'Όλους! 'Όλους! Διαλύστε τους. Χωρίς οίκτο. Δεν θα έχω στη Σαμάρεια τα ίδια με τους φανατικούς της Ιερουσαλήμ. Σπαθί και φωτιά. Η Ρώμη δεν μπορεί να ανεχθεί και άλλες ταραχές στον καταραμένο τούτο τόπο. Το αίμα είναι το καλύτερο μέσο για να σβήνει φωτιές.

Και επανέλαβε μονολογώντας σιγανά.

— Το καλύτερο μέσο.

Ο Εκατόνταρχος, ο επικεφαλής της φρουράς, στάματησε τους γέροντες απότομα.

“Ο Εκατόνταρχος, ο επικεφαλής της φρουράς, σταμάτησε τους γέροντες απότομα”.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Ποιοι είσθε;

— Πρεσβύτεροι του λαού της Σαμάρειας. Ήρθαμε και πρέπει να δούμε τον Γενικό Διοικητή της Συρίας.

— Σας περιμένει;

— Μάλλον όχι. Αλλά πριν απευθυνθούμε στον Αυτοκράτορα, κρίναμε σωστό να μιλήσουμε στον Ουιτέλλιο.

— Δεν ξέρω. Αλλά το βρίσκω σωστό. Να περιμένετε. Περάστε να ξεσκονίσετε τα ρούχα σας.

— Δεν σταθήκαμε ούτε ώρα.

Σε λίγο ο Εκατόνταρχος κατέβηκε.

— Ο Λεγεωνάριος θα σας ψάξει για μαχαίρια.

— Είμαστε άνθρωποι ειρηνικοί.

— Έτσι πρέπει να γίνει.

— Να κάμετε το καθήκον σας.

Σήκωσαν τα χέρια οι Σαμαρείτες και ο Λεγεωνάριος, ερεύνησε προσεχτικά έναν - ένα. Στη συνέχεια, ανέβαιναν στον πρώτο όροφο όπου τα Γραφεία του Ουιτέλλιου. Ο Εκατόνταρχος ρώτησε.

— Ποιος θα μιλάει για όλους σας; Ένας θα μιλάει. Ο Διοικητής Ουιτέλλιος έχει το δικαίωμα να ρωτάει.

— Εμένα ορίσανε να μιλάω. Και θα δώσω και το υπό-

"ΘΕΛΕΙΣ ΘΕΣΕΙ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΟ ΟΡΟΣ ΓΑΡΙΖΙΝ"

μνημα.

— Ωραία. Πώς λέγεσαι;

— Ιερέας Σερεδίας.

— Ωραία. Σε - ρε - δί - ας, λοιπόν. Σωστά το είπα;

Στο Γραφείο ήταν ο Ουιτέλλιος και ένας ψηλός ασπρομάλλης Ρωμαίος με γαμψή μύτη.

— Στο πρόσωπό σας βλέπουμε τη δικαιοσύνη της Ρώμης. Προσφεύγουμε στον Διοικητή που όλη η Συρία μιλάει για την ακεραιότητά του. Κι είμαστε ευτυχισμένοι που μας δέχεται ένας ακέραιος κυβερνήτης.

— Σε ακούω Σερεδία. Σερεδία, δεν σε είπαμε;

— Ναι, Ρωμαίε Κυβερνήτη.

— Λοιπόν;

— Πρόκειται για τον Πόντιο Πιλάτο τον ηγεμόνα της Παλαιστίνης. Η πολιτεία του, η ζωή του και η διακυβέρνησή του είναι μόνο αισχροκέρδεια, βία, λεηλασίες. Ύβρεις και κτηνωδίες. Αμέτρητες εκτελέσεις χωρίς λόγο. Χωρίς αιτιολογία. Χωρίς δίκη. Έδειξε μια ανυπόφορη σκληρότητα.

— Συγκεκριμένα, ως προς τη Σαμάρεια;

— Είχαμε μια άοπλη, ειρηνική, θρησκευτική σύναξη στο ιερό μας βουνό.

— Πώς το ονομάζετε; Ρώτησε ο Ρωμαίος Σύμβουλος

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

Κορνέλιους Φόρους.

— Γαριζίν, άρχοντα σεβαστέ, Ρωμαίε.

— Συνεχίστε, είπε ο Ουιτέλλιος.

— Στέλνει ο Πόντιος Πιλάτος από την Καισάρεια όπου είναι η έδρα του, στρατεύματα και την ώρα της προσευχής μας εις το βουνό, επιτίθενται... Μας κατασφάξανε. Ούτε ένα ποιμενικό ραβδί δεν κρατούσαμε. Πήγαμε με τις γυναίκες μας και τα παιδιά μας. Πέντε μέρες θάβαμε τους νεκρούς μας. Θα προσφύγουμε στον Σεβαστό. Είμαστε ένας ειρηνικός λαός.

— Κάτι άλλο;

— Ένα υπόμνημα για τον Ουιτέλλιο έχουμε. Ας το διαβιάσει στη δυνατή Ρώμη.

— Μπορείτε να πηγαίνετε. Θα αποδοθεί δικαιοσύνη. Ξεκουραστείτε όσο θέλετε. Είστε φιλοξενούμενοί μου.

— Ευχαριστούμε τον Διοικητή Ουιτέλλιο. Αλλά θα γυρίσουμε αμέσως στην τραγική μας πατρίδα.

— Θέλετε ιππείς να σας φυλάνε στο δρόμο της επιστροφής;

— Ευχαριστούμε για την καλοσύνη σας. Δεν κινδυνεύουμε από ληστές, αλλά από τους ανθρώπους που η Ρώμη στέλνει για να μας κυβερνήσουν.

— Πηγαίνετε!

Μαζί τους βγήκε από το Γραφείο και ο Εκατόνταρχος. Ο Ουιτέλλιος ήταν φανερά θυμωμένος.

"ΘΕΛΕΙΣ ΘΕΣΕΙ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΟ ΟΡΟΣ ΓΑΡΙΖΙΝ"

— Βρίσκει ο Σύμβουλος και Συγκλητικός Κορνέλιους Φόρους, αυτή τη συμπεριφορά του Πόντιου Πιλάτου, εξυπηρετική για τη Ρώμη;

— Όχι Κυβερνήτη της Συρίας. Καταστροφική, θα έλεγα.

— Και μου εισηγείται ο Συγκλητικός Σύμβουλος Κορνέλιους Φόρους;

— Μα... Χωρίς να κληθεί σε απολογία ο Πόντιος Πιλάτος, η αναφορά των Σαμαρειτών και ένα δικό σου υπόμνημα, να σταλούν στη Ρώμη. Με την εισήγηση για μια άμεση επιστροφή στη Ρώμη.

— Άμεση!

— Ασφαλώς Ουιτέλλιε. Θα συντάξουμε αυτό σου το υπόμνημα μαζί.

— Ευχαριστώ, Κορνέλιους Φόρους. Επιτέλους. Επιτέλους. Αρκεί, μ' αυτόν τον φοβερό ηγεμόνα. Αρκεί...

Ο Ρωμαίος Κυβερνήτης της Γκολλ στη Γαλλία, μόλις είχε κατεβεί στο Γραφείο του και άρχισε να διαβάζει τους παπύρους με τις αναφορές της χθεσινής μέρας.

— Ανοησίες, ανοησίες. Όλοι τους έχουν παράπονα. Και σήμερα είναι μέρα που θα δεχθώ τις αντιπροσωπείες. Λόγια, κολακείες. Κούφιας κουβέντες. Ω, θεοί!

Χτύπησε η πόρτα.

— Εσύ είσαι δέκαρχε Αννέλιους Γκάλλα;

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

— Μπορώ να μπω; Έχουμε ένα σπουδαίο νέο.

— Σε παρακαλώ Αννέλιους Γκάλλα, σε παρακαλώ. Αρκετά. Αρκετά. Θα μου πεις πως ήδη άρχισε να σχηματίζεται ουρά. Κάποιοι επείγονται... Ξέρω, ξέρω.

— Όχι. Ο Κυβερνήτης της Γκολλ, θα πληροφορηθεί ένα δυσάρεστο νέο.

— Δηλαδή, Δέκαρχε;

— Ο άλλοτε ηγεμόνας της Παλαιστίνης, ο Πόντιος Πιλάτος, βρέθηκε νεκρός στο λουτρό του. Αυτοκτόνησε.

— Είναι φοβερό. Καταπληκτικό. Οι θεοί του Καπιτωλίου γνωρίζουν ότι αν και εξόριστος και κατά κάποιο τρόπο μυστικά παρακολουθούμενος, έζησε εδώ με τη φιλία μου. Κρίμα, ένας ακόμα από τη μεγάλη γενιά των Σαμνιτών, έφυγε. Είναι αβάσταχτη, η αποδοκιμασία της Ρώμης.

Ο Δέκαρχος γύρεψε την άδεια να φύγει.

— Να πας κάτω. Σε λίγο θα αρχίσω να δέχομαι τις αντιπροσωπείες και τον κόσμο. Α, ναι. Πες εις την δούλη την Αιγύπτια να μου ετοιμάσει και να μου φέρει φρούτα παγωμένα.

— Στις διαταγές του Κυβερνήτη.

Όταν έκλεισε η πόρτα, ο Κυβερνήτης της Γκολλ, σηκώθηκε και άρχισε να κάνει βόλτες στο πελώριο Γραφείο του.

— Είχε βάψει τα χέρια του ο Πόντιος Πιλάτος με αίμα. Πολύ αίμα. Και... αθώο. Μονολόγησε.

διηγήματα ←

ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ:

1. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
2. ΤΖΙΝΟΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΑ
3. Ο ΠΟΘΗΤΟΣ
4. ΔΙΠΛΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
5. Η ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ
6. ΟΧΤΩ ΛΙΤΡΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ
7. Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ
8. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ
9. Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΛΟΥΣΗ
10. ΦΩΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
11. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ
12. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑΣ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ
13. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΜΥΛΟΥ
14. ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ
15. Η ΜΠΟΡΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ
16. ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
17. Ο ΝΟΠΗΡΟΣ
18. ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΜΕΤΡΑΕΙ
19. ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ
20. ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ ΣΑΜΝΙΤΗΣ

→ από τις εκδόσεις:
του "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ"
λεβίδου 77, 145 63 κηφισιά, τηλ. 80.13.504, fax 80.11.947